Ч. 333 (13.878). Львів, вівторок 11. грудня 1934. Poсztowa optata opłacono ryczałtem. Рік LV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

Редакція і Адміністрація: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло" Львів. — Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. — Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·50 зол., Чвертьрічно 15·00 „, Піврічно 30·00 „, Річно 60·00 „. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. — В справі оголошень звертатися до Адміністрації. — Ціна одного примірника 20 сот.

ПОКЛІН ПОЕТОВІ.

АКАДЕМІЯ В СТОЛІТТЯ НАРОДИН ЮРІЯ ФЕДЬКОВИЧА.

Вчорашнє свято-академія з нагоди 100-ліття народин Осипа Юрія Федьковича пройшло величаво. Зложились на це ріжні обставини: добірна, наскрізь оригінальна програма, що відбігала сильно від загально принятих трафаретних програм на подібних святах, зразкове її виконання і вкінці виповнена вщерть саля Великого Театру, що з найбільшим зацікавленням і глибоким пієтизмом до памяти найбільшого сина української Буковини слідкувала за ходом поодиноких точок програми. Високий настрій свята збільшило ще відчитання сердечного привіту від багатьох українських організацій та установ з Буковини, де, як відомо, влада заборонила навіть такі невинні свята, як свято в честь „буковинського соловія".

Заінавгурував академію знаменито вишколений хор Т-ва „Сурма", що відспівав під дир. п. І. Охримовича композицію пок. В. Матюкевського до слів Ю. Федьковича „Воскресни Бояне". Після того проф. Богдан Лепкий виголосив промову, в якій охарактеризував Федьковича як поета, громадянина і людину на тлі його доби. Промова, яку сподіємося подати нашим читачам в цілости, і своїм змістом і способом виголошення зробила на всіх приявних найкраще враження. Ще не втихли оплески публики в подяку промовцеві, як на сцену висипався маків цвіт: хор учениць гімназії „Р. Ш". в чудових народніх і гуцульських строях, що під управою дир. проф. Іл. Гриневецького відспівав дві композиції Е. Мандичевського до слів Федьковича: „Місяцю князю" і „Зозулька". За гарне виконання тих пісень збирав хор заслужені оплески. Після цієї точки секретар комітету свята п. М. Дужий відчитав згаданий вже привіт буковинських товариств, що зробив на всіх приявних величезне враження. Саля оплескувала той привіт кількома наворотами з очевидним зворушенням. Закінчив першу частину академії п. Юліян Ґеник-Березовський, що в гуцульському строю і при відповідній декорації рецитував Федьковичевого „Довбуша". Рецитував так, що полонив усю салю без винятку. У усіх творів, що їх деклямував у Львові п. Ю. Ґеник-Березовський, „Довбуш" виходить у нього по запевненням знавців найсильніше, просто незрівняно.

Другу частину академії започаткував великий хор студентського т-ва „Бандурист", що під диригентурою п. О. Плешкевича відспівав „Як я браття раз сконаю" Федьковича-Ст. Людкевича та „З окрушків" Федьковича-О. Нижанковського. Хор сильний, віспівзний, голоси свіжі, дзвінкі, добрі солісти — все те давало гарну цілість. З черги йшла сценічна ілюстрація відомої пісні Федьковича-О. Нижанковського „Гуляли-гуляли" помислу Р. Купчинського, укладу п-і О. Суховерської, яка вложила у вишколення цієї точки не тільки своє фахове знання, але й немало праці. Ілюстрація йшла у виконанні школи п-і Суховерської) всі дівчата та хлопці в гуцульських строях), артиста І. Гірняка, хору „Сурма" й оригінальної гуцульської музики — очевидно при відповідних декораціях. І помисл такої сценічної ілюстрації і її прецизне виведення на великій сцені — все те нове й невидане в наших відносинах, тому публика слідкувала за всім із запертим віддихом і по скінченні тої сцени довго-довго не вмовкали оплески. Як чергова точка йшла — знову при відповідних декораціях (Венеція — Палата Дожів) і такомуж освітленні — драматична рецитація „Сонних мар" Федьковича у виконанні посла О. Луцького, що виступив в уніформі австрійського вояка часів Федьковича. Пос. О. Луцький знаний як першоклясний декляматор, не диво, що його рецитація в такій обстанові зробила на всіх присутніх дійсно глибоке враження. Закінчив академію дуже численний мішаний хор „Львівського Бояна", що під батутою п. І. Охримовича відспівав твір Федьковича „Нестова доля", скомпонований спеціяльно на це свято композитором Б. Кудриком. Виконання тої точки не лишало нічого до бажання. На закінчення відспівала вся саля національний гимн.

Все те свято-академія мало наскрізь европейський характер: воно стягнуло найдобірнішу українську публику (на жаль, цілі сотні відійшли без білетів!) і тревало точно дві години. А найважніше: все воно було витримане в стилі й дусі „буковинського соловія", тому тим святом українське громадянство Львова віддало гідний поклін памяти того Поета.

На закінчення слід іще зазначити, що на сцені красувався на тлі гір і смерек великий бюст Федьковича, спеціяльно виконаний на це свято мистцем Коверком

Відгомін убивства мін. Перацького

в Лізі Націй.

На суботішньому засіданні Ради Ліги Націй в дискусії над югославянсько-мадярським спором делегат Польщі мін. Комарніцький сказав, що Польща може дивитися на цей спір обєктивно, бо обі сторони спору вважає державами запри язненими та полученими з Польщею ріжними міжнародніми зобовязаннями. Польща готова співпрацювати з Радою над виданням рішення в цій справі.

Бесідник зазначив, що після вбивства мін Перацького Польща дістала від сусідньої держави сатисфакцію, бо видалили якусь скількість терористів, а це доказує про справедливість попередніх польських інтервенцій.

ФРАНЦУСЬКА ПРЕСА ПРО ПОЛЬСЬКУ ЗАЯВУ.

ПАРИЖ, ПАТ. „Пті Парізієн" пише, що польський делегат Комарніцький з огляду на приязнь Польщі з Мадярщиною та Югославією, міг би бути такий обєктивний, як англійський делегат. Всеж польський делегат не міг оперти ся спокусі, щоби не випустити стріли в чехословацький уряд і пригадав убивство мін. Перацького. „Журналь" пише, що польський делегат ствердив, що його край є в дуже трудному положенні. „Евр" підкреслює, що делегат Польщі сміливо станув на боці Мадярщини, щоб заатакувати чехів, закидуючи їм толерування терористичних актів і скривання українських збігців, відповідальних за вбивство мін. Перацького. „Еко де Парі" запримічує, що після холодного тушу, яким була для делегатів Малої Антанти промова льорда Ідена, вони були свідками нагальної атаки Польщі. Польський делегат думав, що тисячліття минувшина Мадярщини доволі зібє зроблені їм закиди та грозив Чехословаччині, що виступить проти неї з процесом у справі українських терористів.

ПРИКАЗАЛИ ВЖЕ НЕ ВИСЕЛЮВАТИ МАДЯРІВ.

ЛЬОНДОН, ПАТ. Райтер повідомляє з Білгороду, що міністер внутрішніх справ поручив перестати виселювати мадярських горожан, навіть тих, яких дозвіл на побут у Югославії скінчився. Більшість виселень приписують тут занадто запопадливому пристосовуванню закону про чужинців місцевою владою. Здогадуються, що деякі великі держави, головно представники Вел. Британії в Женеві повідомили югославянський уряд, що виселювання навіть законно оправдане, може зашкодити Югославії в Лізі.

ПІДПИСАЛИ ФРАНЦУСЬКО-БОЛЬШЕВИЦЬКИЙ ПРОТОКОЛ.

МОСКВА, 9. 12. ПАТ. Французький амбасадор у Москві повідомляє, що французькі переговори, які велися від 4. грудня, закінчилися зладженням протоколу, який у присутності амбасадора підписали міністер торговлі Маршандо та комісар закорд. торговлі Розенгольц. Протокол, якого текст оголосять пізніше, передбачує негайне навязання переговорів у справі торговельного трактату й навігаційної конвенції, устійнює основу, на якій відновили провізорію з 11. січня ц. р. і стверджує взаємне бажання розвитку господарських взаємин і торговельної обміни між обома краями.

Перед виїздом Розенгольц приймав сніданком мін. Маршандо. Мін. Маршандо в Москві зійшовся крім Розенгольца та Крестинського теж із комісарями фінансів і освіти, віцекомісарем оборони Тухачевським і ген. Буденним.

ПОСОЛКА ВИБИЛА ПОСЛА.

ПРАГА, 9. 12. ПАТ. У парляментарній дискусії над урядовим проєктом продовження військової служби до двох літ промовляв комуністичний посол Двожак. Президія парляменту сконфіскувала Двожакову промову. Нац.-соціялістична посолка Земінова вибила Двожака по лиці. Міністр краєвої оборони та багато послів ґратулювали пос. Земіновій. Закон ухвалили.

Жалібна Академія в память Михайла Грушевського.

З приводу смерти великого українського історика, професора *Михайла Грушевського*, члена Всеукраїнської Академії Наук у Києві влаштував Український Науковий Інститут у Берліні і Українська Громада в Німеччині Жалібну Академію, дня 7. грудня ц. р. в годині 8. вечором в „Українськім Науковім Інституті" в Берліні (Брайтештрасе 36.) з такою програмою: 1) Проф. д-р І. Мірчук: Вступне слово. 2) Доц. д-р Б. Крупницький: М. Грушевський — історик України. 3) Проф. д-р З. Кузеля: М. Грушевський і його наукова діяльність у Львові. 4) Д-р М. Антонович: М. Грушевський як історик культури. 5) Доц. В. Леонтович: Мої спомини про М. Грушевського.

Сучасне безбожництво на Радянщині.

В неділю, 9. грудня ц. р., виголосив о. проф. д-р А. Ішак реферат під згаданим наголовком у салі „Української Бесіди" при вул. Рутовського ч. 22. Це третій з черги реферат з циклю „Академічних Вечорів". Реферат складався з чотирьох частин. У першій розглянув референт підстави безбожництва, в другій згадав про опікунів безбожництва, якими є комуністична партія і большевицький уряд. Опісля референт дуже основно обговорив засоби і методи безбожницької боротьби, яку проводить „Союз воюючих безбожників". Тепер начислює цей „союз" понад 3 і пів міліона членів, які є зорганізовані у „ячейках". До безбожництва вживають головно преси. „Союз воюючих безбожників" видає кільканадцять часописів у накладі коло одного міліона примірників. Найбільший наклад, бо 500.000 примірників, має часопис „Безбожник". На сов. Україні виходять два безбожницькі часописи „Безвірник" — 50.000 примірників і „Воюючий Безвірник" — 120.000 примірників.

Четверту частину про успіхи і сферу діяльности безбожників референт відложив на пізніше з огляду на спізнену пору, бо реферат тягнувся майже півтора години. Реферат зробив на присутніх потрясаюче враження своєю вимовою страшних фактів нпр. знищення 14.000 церков, безпощадна боротьба з духовенством і т. п.

Реферат появиться окремою відбиткою. Дискусії не було, бо ніхто не зголосився до слова. Тому о. проф. Конрад подякою референтові замкнув цей вечір.

Поголоски про смерть б. цісаря Вільгельма.

Агенція Райтера принесла була вістку, нібито в минулу пятницю помер нагло бувш. німецький цісар Вільгельм. Поголоска показалася неправдива.

Совіти сидять на вулькані.

Американський журналіст про положення в СССР.

Відомий в Америці політичний письменник Ісаак Дон Левін у довшому звідомленні в деннику „Ню Йорк Американ“ з 18. листопада 1934., пише:

„Збірні самогубства, далеко поширені револьти, масові розстріли, масакри цивільного населення й убивства комуністичних урядовців, відзначили владу совітської диктатури в цьому році, як подає „Крестросс“ та інші підпольні розвідчі агенції, що працюють у совітській Росії.

„Крестросс“ це тайна розвідча служба Селянської Партії Праці, що її провідником є С. С. Маслов, старий революціонер з царських часів. Для інформацій у цій статті використаний теж часопис „Соціялістичний Курієр“, орґан російських соціял-демократів, кореспонденції з Росії в часописі „Знамя Росії“, що виходить у Празі, і вісти з ґазети „За Росію“ що виходить у Болгарії.

„Світ був схвильований тому кілька тижнів, коли більше як 1.000 углекопів в Угорщині мали поповнити збірне самогубство у закопах, домагаючись поправи платні. Але ані одного звідомлення не перепустила совітська цензура про рух серед селян поповняти збірні самогубства через підпалювання себе і своїх родин.

„Занотовано 18 випадків, що селяни спалили себе і свої родини, підпаливши свої доми, лиш за два тижні над долішньою Волгою, як подав у довірочнім звідомленні секретар районового комуністичного комітету, Ґоллін.

„Той совітський урядовець подав ті числа тільки тому, щоби вказати на хвилю самогубств серед селянства. Дописувач ґазети „Знамя Росії“, котрий передає зміст того звідомлення, пише, що причиною масових самогубств є заграблювання урядом збіжа, котрим засуджує їх на повільне виголодження.

„Кірґіське населення переважно кочівниче і займається майже тільки випасом худоби. З уваги, що селяни в центральній Росії винищили худобу, совітська влада, як пише „Знамя Росії“, хотіла поселити кірґізів у „колективи“, щоби плекали худобу. Але кірґізи виступили проти того комуністичного пляну. Їх спротив виріс у повстання. Вони убили більше як сто совітських урядовців.

„Червона армія“ вкінці зломила револьту. Але Москва мусіла вислати президента Росії (російської федеральної республики), Сулимова, до Сталіноґорська, кірґіської столиці. Совітська преса це промовчала і звідомлення Сулимова Кремль не подав до прилюдного відома.

„В дальшім ще Туркестані „червона армія“ мусіла в минулім літі вживати бомбових літаків, щоби здавити велике повстання, як повідомляє часопис „За Росію“ у виданні з вересня 1934.

„Племя каракумів виступило проти „колективізації“ і його майже винищили до коріня. Каракуми жили у провінції Казеджік і їх прогнали від меж Туркестану далі на схід. Вони якийсь час держались в недоступних степах і горах. Совітська влада видала до них заклик, щоб віддали зброю. Вони відказались, бо їх нераз уже обманули. Тоді післали на них відділи бомбових літаків, які несли знищення і нічого не пощадили. Багато каракумів, чоловіків, жінок і дітей, забрали в концентраційні табори. Інші хотіли їх визволити, а тоді військо виступило і так те племя майже винищили. Лише маленько їх продісталось до Персії.

„Ще більше жорстоко совітська влада здавила повстання в районі Бердянська. Там „колхозники“ виступили до страйку. Їм забрали засоби поживи і тоді вони домагались харчів від уряду. Уряд на це післав військо. В „колхозі“ зібрали 18 лідерів і на місці розстріляли їх без суду. Повідомляє про це місцевий агент „Крестросса“.

„А ще більше кровава екзекуція була, як подає „Крестросс“, у совітській Вірменії, недалеко Сімох Озер. Там відділ засланців працював на каторзі. Наставник каторги, Вікулов, часто бив їх кнутом. Одної ночі його вбили. Совітська влада не могла викрити вбивника і тому розстріляла 30 каторжників.

„На Україні самостійницький рух прибрав великі розміри.

„2.000 совітських урядовців на Україні пропали за контреволюційну діяльність. Це розкрив на комуністичній конференції в Харкові, Павло Постишев.

„60 процентів їх увязнили, казав Постишев.

„З інших українських самостійників, що їх арештували червоні частини, 3.860 заслано на Сибір на каторгу.

„Подібну чистку перевели в українських університетах в Харкові, Києві й Катеринославі, де арештували 312 студентів, що їх вважали за українських самостійників

„Неспокої на Україні проявились також у нападах частин „червоної армії“ на частини зненавидженої ОҐПУ (Чеки). В Херсоні напали червоноармійці на чекістів. Убили і поранили кількох. За це арештували всіх жовнірів, що були на подвірю касарні, відки кинули ґранати на чекістів.

„Убивання урядовців ОҐПУ є часті по цілому краю, але мало про це пише совітська преса. Натомісць „Крестросс“ збирає постійно звідомлення про це. Наприклад у Сталінграді убили шефа окружного ОҐПУ, Маджаєва, недалеко його хати. Така сама доля зустріла лідера Чеки в Баку, Оганесова, якого найшли з перерізаним горлом у поїзді до Сабунчі. На залізниці Самара-Златоуст, на Уралі, ОҐПУ післало свого високого урядовця Скворцова, на розслід справи убивства трьох комуністичних урядовців. Але Скворцова там згладили зі світа і навіть слід за ним пропав.

„Так багато є перевірених випадків убивств комуністичних урядовців, що можна подавати їх довгі списки. Вистарчить тут подати, що за три тижні у прославленім Маґнітоґорську вбили трьох високих совітських урядовців Варґіна, Колеснікова і Чистякова; у великих заводах Надеждінськ убили трьох спеціяльних ревізорів страйку, що там був у березні, а саме лідера ОҐПУ Ґребанова і його товаришів Колішкіна та Іванюкова; і що директор політичного відділу Московської військової округи, Гамарник, подав у звідомленні, що за 6 днів там убито чотирьох високих урядовців.

„У Дніпропетровську (Катеринославі) засудили на смерть червоноармійців Богулу й Писаренка за те, що дозволили втікти аґітаторові з протибольшевицькою літературою. Одначе голова суду, проголошуючи присуд, нагло додав: „Але з доручення лідера червоної армії, товариша Ворошилова, засуд змінений на 10-літне увязнення в концентраційному таборі“.

„Недавно став назрівати в Росії фашистівський рух. Влада розкрила змову, щоби повалити комуністичну владу й замінити її націоналістичною. Вів той рух відомий революціонер з царських часів Іванов-Разумнік.

„Орґанізація мала багато студентів і „комсомольців“. Її зрадила одна жінка і большевицька влада знищила орґанізацію. Але фашистські гасла остали популярні і тим небезпечні для большевицької влади.

„На розміри вбивств вказує хочби кореспондент в ґазеті „Знамя Росії“, який подає, що в однім місяці червні убили 59 совітських урядовців.

Загроза голодівчі в зимі вже викликала чимало поважних конфліктів між селянством і совітською владою на Україні, на Західній Сибірі і на Північному Кавказі, як подає кореспонденція з Москви до поважного часопису „Соціялістичний Курієр“ у виданні з 25. вересня, 1934“.

Памяти о. Олекси Бобикевича.

(У 32-і роковини смерти заслуженого громадянина й діяча.)

(Докінчення.)

Збори Філії отворив Евген Олесницький. Крім Вахнянина говорив ще Андронік Могильницький про обезпечення від вогню і Товариство „Дністер“ та Олесницький про економічні справи. Вибрано перший виділ у складі: Степан Дубравський (голова), Евген Олесницький (заступник), о. Олекса Бобикевич, Андронік Могильницький (тоді катехит у Стрию), Андрій Берник (відомий селянин-діяч з Лисятич) і Тома Гутникевич, стрийський міщанин.

Ліста основників філії обнимає цілу еліту толішньої Стрийщини; між іншими підписав лісту також Симеон Романчук, емер. учитель, батько пок. Юліяна Романчука.

Зараз після оснування аранжує філія низку публичних викладів. Перший виклад мав 6. XI. 1892 р. Олесницький про реформу валюти, 27. XI. Бобикевич про початки козаччини; дальші виклади мали відтак Іван Вахнянин про серце і його ділання, Андронік Могильницький про екзекуційну ординацію. Крім відчитів був хор, ведений Яковом Ґерусом, тоді народнім учителем у Стрию та декламації; як перша деклямувала донька міщанина Рудницького вірш Антона Могильницького: „Рідна мова“.

Я спинився трохи довше над філією „Просвіти“ тому, що ця філія десять років пізніше стала славна в цілому краю, стала гордістю Стрийщини як творець та основник молочарської орґанізації і попередник Молочарського Союзу, що пізніше з неї виділився.

Постійними членами виділу філії були Олесницький і Бобикевич. У 1900 р. став Бобикевич головою філії. З філії вийшла ініціятива до оснування „Міщанської Бесіди“, якої першим секретарем був Бобикевич. Т-во розвивалося дуже добре, влаштовувало разом з філією „Просвіти“ 50-літні роковини смерти Шашкевича (29. 10. 1893). На запрошення Т-ва дала львівська „Зоря“ аматорську виставу в Стрию „Капраля Тимка“, після якої відбувся в кімнатах „Руского Касина“ і „Міщанської Бесіди“ комерс, на якім промовляли: перший голова „Бесіди“ д-р Евген Озаркевич, тоді лікар у Стрию й Андронік Могильницький; іменем львовян говорив Василь Нагірний. Було це 17. XII. 1893 р.

Зазначує своє життя також „Руске Касино“, бо дає 26. I. 1893 р. першу виставу власними силами, а саме Барвінського „О Юзю“ в перекладі Олесницького і „Школяря на мандрівці“.

В 1893 р. основується у Стрию „Пілгірська Рада“ і в томуж році скінчили будову поверхової бурси на площі 565 квадр. сяжнів простору, купленій за 5.375 зол. ринських. В тім рухливім році основується ще й комітет будови Народнього Дому у Стрию.

Так представлялося громадянське життя у Стрийщині, сотворене Олесницьким і Бобикевичем.

Чим для повіту був Олесницький, тим для міста Стрия був Бобикевич. Увесь тягар праці в місті лежав на його плечах.

На 1894 рік припадає оснування „Каси Задаткової“ в Стрию, якої першими безплатними директорами стають Олесницький і Бобикевич. Дальші роки — це продовження початої роботи, яка увінчалася торжественним посвяченням величавого Нар. Дому.

Паралельно з тою культурно-освітньою акцією іде незвичайно жива й енерґійна праця політична в Стрийщині і суміжних повітах, бо на ті часи припадали славні Баденівські вибори до сойму і парляменту.

Бобикевич мав також успіх. Бо в 1889 р. орґанізував він вибори до ради міста Стрия і сам здобув з третього кола мандат радного. Одначе ті вибори скасовано. Олесницький вийшов у 1900 р. послом до сойму з Жидачівщини; одначе при слідуючих виборах, що відбулися 5. 9. 1901, кандидував зі Стрийщини і тут здобув мандат. Бобикевич кандидував у 1897 р. з міста Стрия, одначе при виборах перепав, а за те, що важився кандидатувати, відібрали йому суплентуру, що мав її у стрийській ґімназії.

Я старався представити образ відносин і зусиль двох великих діячів, що своєю працею зуміли в короткім часі зробити з незнаного повіту взір та висунути його на перше місце в краю. Ця чудова творча і життерадісна картина заломлюється в 1901 р. Бобикевич починає хорувати, стає парохом Конюхова, в котрім вже тільки раз був. Рік 1902 — це рік катастрофи. Олесницький, також поет і мрійник, тратить усміх і радість життя внаслідок несподіваної смерти своєї одинокої доньки Зоні; та прийшовши відтак сяк-так до душевної рівноваги, розвиває епохальну економічну діяль

ність у філії „Просвіти" в Стрию, що обнимає ткацтво, дахівкарство, молочарство і т. д. Відтак переходить до краєвої державної політики та переноситься до Львова, одначе вже фізично і душевно зломаний.

Бобикевич зібрав останки своїх сил та ведений своєю дружиною, потішав Олесницького в його нещастю — своєю долею. А дня 8. XII. 1902. замкнув очі на завжди.

Олесницький і Бобикевич — це метеори на овиді Стрийщини. Метеори великі, ясні та благодатні. І хоч Олесницький був безперечно більший і ясніший, то всеж метеорами були обидва. В місті Стрию Бобикевич, що був партнером Олесницького, а не виконавцем його волі, займає перше місце. Тою діяльністю і працею в Стрию заслужив собі на добру память як взірцевий організатор міщанства, яке у нас, на жаль, має так мало добрих організаторів.

Теплими словами згадує про пок. Бобикевича Франко у „Літ.-Наук. Вістнику" за 1903 р., називаючи його невтомним робітником на полі освіти й організації особливо серед стрийського міщанства і талановитим письменником та поетом. Багато шуму наробила свого часу особливо його сатирична комедія „Настоящі", що ще й нині не стратила у нас своєї актуальности.

Альфред Говикович.

Економічний огляд.

Українська хроніка.

ПОЗИЧКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ НАШИХ КРЕДИТОВИХ УСТАНОВ.

Грудневий зшиток „Кооперативної Республики" приносить II. частину статті інж. Ольхового п. н. „Біжучі питання нашого кооп. кредиту" (I частину ми у свій час реферували). Автор розглядає всі характеристичні риси теперішньої позичкової діяльности наших кредитових установ, стверджує передовсім її послаблення, та застановляється над причинами цього сумного факту. Основну причину невідрадного положення багатьох кредитових кооператив бачить інж. Ольховий зовсім слушно у високих залеглостях довжників не тільки при сплаті капіталів, але і відсотків. Довжників ділить автор на 3 групи, а саме: а) ті, що платять, хоч з опізненням, б) ті, що платять під натиском суду і в) ті, що не платять без огляду на судову інтервенцію. Не вважаючи на всі трудноші, автор уважає доцільним, не припиняти позичкового активізму і тому ставить як перше завдання проводу кредитових кооператив розглянути ощадностеві і вкладкові можливости їхнього району.

Польська хроніка

ЗА НОВУ ГОСПОДАРСЬКУ РІВНОВАГУ. — ВИМАГАЮТЬ ЖЕРТВ ВІД ПРАЦІВНИКІВ КАРТЕЛІВ І ДЕРЖАВИ.

Тему: „як добути в Польщі нову господарську рівновагу" порушують зчаста польські економісти, вважаючи, що пасивна резистенція для „витримання" часу кризи веде до ще більшого лиха.

На днях порушив її знову краківський „Час", якого погляди в господарських справах здебільша дуже слушні. Він пише між іншим ось-що:

„Не хочемо інфляційно оживляти кредитовий ринок, але можемо зменшити натиск скарбу на нього. Буджет може і повинен мати рівновагу без нових позичок. Не можемо збільшити рентовности варстатів праці шляхом знижки цін, зате можемо обнизити кошти продукції обнижкою платень. У рямцях істнуючих кредитів, при обниженні платень і при усуненні натиску скарбу на кредитовий ринок, можна осягнути зменшення безробіття і зріст продукції, так, як кредитовою інфляцією. Обнижка коштів продукції дасть мабуть знижку цін, збільшить конкуренційну спроможність наших продуктів на світовому ринку. Зменшимо дампінговий експорт і обнижимо картелеві ціни, а це дасть товчок до сильнішої продукції, зменшуючи її кошти. Рентовність експорту позволить урешті на ліберальнішу кред. політику Поль. Банку без тривоги за валюту і тимсамим дасть можливість кредитової інфляції, яка знову оживить госп. життя. А тоді у звязку в тим можна буде обнизити ціни монополів і тарифи без страху за рівновагу буджету, і це буде ділати так, як знижка картелевих цін. Іншими словами треба шукати госп. рівноваги на новому рівні платень і цін. Тоді найде працю весь контингент „без праці", заграничні обороти будуть сперті не на стратному дампінгу, а на конкуренційности польських продуктів".

З усім можна погодитись, колиб не те, що працівники і так уже затягають скільки мога пояс через низькі вже до краю заробітки.

Світова хроніка.

ВІД СОВІТСЬКОЇ СИСТЕМИ РОЗДІЛЮВАННЯ ДО „СОВІТСЬКОЇ ТОРГОВЛІ". — ПІСЛЯ ЗНЕСЕННЯ ХАРЧЕВИХ КАРТОК.

Коли візьмете київські „Вісті" до рук, найдете там уже окрему рубрику про зростаючу торговлю. Повстають нові крамниці, очевидно державні, але „скомерціялізовані". Тепер, після знесення харчових чи точніше хлібних карток, тих крамниць треба багато. До того вони мусять бути інакше зорганізовані, не так, як „зачинені складниці".

Про історичну постанову Ц. К. партії про знесення карток пише Отмар у „Газеті Польскій". Пробуємо найти в нього вияснення того, які це матиме наслідки в господарському, а може і в політичному житті країни Совітів. Чейже появились уже депеші, що в Москві і в Ленінграді прийшло до поважних масових демонстрацій після здержання видачі хлібних квитків. Та й Отмар поза здогадами не багато знає. Важко сказати щось конкретне — пише він у своєму дописі (Природна смерть „зачинен го циклю"). Треба зачекати, доки ця доволі скомплікована в умовинах совіт. дійсности постанова буде введена в життя. Все таки висказує Отмар здогад, що від реформи потерпить консумент (підвишка ціни хліба на 50, а платні на 10 відс.), а продуцент нічого не скористає, дарма, що обіцяні є кращі ціни для селян за технічні культури (лен, тютюн, соняшник, тощо). Скористає зате держава, яка матиме в ріжниці між зростом ціни і зростом платень нове джерело доходів (консумц. податок).

Скасування карток на хліб, муку і крупи — пише Отмар — є заповіддю швидкої ліквідації взагалі роздільчої системи. Хоч на ділі вона вже зліквідована, бо в останній час тільки хліб розділювали, ніщо більше. 10 тисяч нових торговельних пунктів має повстати за перших 3 місяці 1935 року. Це все вяжеться з труднощами, хоч партійні маси виявляють „казьонний ентузіязм" через знесення карток, уважаючи це здобутком колективізації. Забувають, що ввесь світ має хліб без карток, хоч не тільки колективізації, але й революції такої він не зазнав.

ЗА НОВИЙ РІВЕНЬ. — ВАЛЮТОВА ПРОБЛЕМА НЕ СХОДИТЬ З ПОРЯДКУ ДНЯ.

Французько-німецьке порозуміння у справі Саршини вплинуло на зміцнення не тільки **франц. франка, але теж голянд. фльорена і бельга.** Проте в Англії чогось ожидають, що її валюти швидко заломляться. Доказом, що льондонські біржеві кола не вірять у тривкість золотого бльоку, може послужити останній виступ біржевого „Фіненшель Таймсу". Між іншим пише він ось-що: Коли правда, що скорше чи пізніше валюти золотого бльоку прийдеться девалюувати і пристосувати до нового рівня доляра і штерлінгового бльоку, то тоді все говорить за тим, аби це сталось негайно. Після того по необхідности прийде стабілізація валют і загальний поворот до золота.

МІСІЯ МІН. ТОРГОВЛІ МАРШАНДО. — ПІСЛЯ ПОЛІТИЧНОЇ ПРИЯЗНИ — ПРИЯЗНЬ ГОСПОДАРСЬКА.

Французький міністр торговлі Маршандо перебуває в Москві для нав'язання тісніших торговельних взаємин з большевиками. Вбивство Кирова, яке саме в цей час скоїлось (Маршандо взяв участь у похоронах) мабуть на мент захитало в нього віру в вартість союзів з Москвою, та про це він сам тільки знає. Свою місію старатись він буде допровадити до кінця, не вважаючи на терор, 66 застрілених без суду, тощо.

Місія ця змістом дуже поважна. Щоправда — торговельний договір заключила Франція з большевиками ще в січні ц. р. І наслідки договору вже наявні: в 1934 р. Франція збільшила свій вивіз до СССР на 140 відсотків. Але совітський ринок своїми розмірами і хронічним товаровим голодом дозволяє госп. колам у Франції надіятись на ще дуже значний зріст експортової суми. Над значінням того не треба розводитись, бо всім відомі дуже високі ціни франц. товарів і труднощі через те в експорті французів. Ось і властиве завдання Маршандо: він має **значно розширити** дотеперішні торговельні взаємини, довести до справжньої господарської приязни.

Треба зазначити, що для большевиків це не буде „інтерес". Уже січневий договір дав користи тільки Франції, бо совітам ледви вдалось затримати добуті позиції у їхньому експорті до Франції і то з деяким обниженням глобальної суми. А з кредитами таки справа не налаглась (фр. промисловці дуже обережні!). Але большевикам потрібна Франція... політично і ради цього вони готові купувати в неї навіть дорожче.

ЕКОНОМІЧНІ АКТУАЛІЇ.

Кольоніяльну конференцію у Парижі (**„фр. Оттава"**) вважають деякі госп. публіцисти зворотним пунктом у госп. ситуації Франції. — **Італії грозить економічна катастрофа**, не вважаючи на енергійну боротьбу фашистівського уряду з безупинно більшаючими господарськими трудношами. — Преса коментує широко висилку на емеритуру „надворного" економічного політика націонал-соціялістів, автора деяких доктрин з нац.-соц. програми проф. Ґ. Федера. Це один із обявів зміни господарської політики урядом Гітлера.

В. Н-вич

З відчитової салі

Т-во Письменників і Журналістів ім. Франка: РЕФЕРАТ ПРО ФЕДЬКОВИЧА проф. Миколи Матіїва-Мельника

Дня 7. XII. ц. р. в салі „Молодої Громади" у Львові відбувся реферат проф. Миколи Матіїва-Мельника, уладжений Товариством Письменників і Журналістів на тему „Федькович — великий син Гуцульщини". У своїм рефераті обговорив прелеґент коротко біографічну літературу, головно подав деякі свої заввага щодо Маковеєвого життепису поета (у збірному виданні творів і матеріялів) та схарактеризував Федьковичеву творчість. Матіїв-Мельник старався виловити всі найсуттєвіші проблеми в ліриці й повістках Поета, в яких підчеркнув автобіографічні моменти, повязані з темою: „Гуцул вояк". Передовсім на основі матеріялів і творчости старався виказати стійність поглядів про т. зв. життєвий траґізм Федьковича та про його відношення до простого люду й до сучасної культурної громади. При обговоренні його ліричної творчости та його типових креацій в повістках заторкнув справу т. зв. Федьковичевої „хлопоманії", „диващтв" і старався те все опрокинути, мотивуючи це тим „ірраціональним", що панувало над творчістю й життям поета. Вкінці підчеркнув конечну потребу нового видання поезій Федьковича які підтискують справжньою оригінальністю, відділити їх від творів, написаних під впливом Шевченка, які вилані разом, обнижують в очах читача високу вартість його оригінальної творчости.

Реферат Матіїва-Мельника добре обдуманий і солідно оброблений, кинув неодин жмут світла на грани творчости Федьковича. При нагоді ювилейного року поета добре булоб, щоб автор оголосив свій реферат друком, або хоч обїхав з ним більші міста Галичини.

М. К.

З кінової хроніки.

Голівуд невдоволений... Щороку випускає Голівуд кілька фільм, що мають репрезентаційний характер і творять клясу т. зв. „світових пробоєвиків". Але пробоєвики минулорічної продукції не оправдали ніяк надій продуцентів. „Червона імператриця" з Марленою Дітріх не мала сподіваного касового успіху, „Клеопатра" остаточно клигає, а найновіша сенсація Голівуду, екзотична фільма „Цвітистий килим" з Ґретою Ґарбо просто провалилася. Кажуть, що на інавгураційній премієрі, на якій були самі критики і діячі-кінематографи, підчас одної сцени, призначеної на драматичний ефект — приявні вибухнули сміхом. Виробництво „Метра" має надію врятувати ще фільму, змінивши найслабші її місця.

Сумерк божищ. Англійські журнали розписали були недавно анкету на тему, які актори й акторки мають серед англійської публики найбільше популярности. На відповідь дістали вони рекордове число листів. Список фільмових любимців-чоловіків представляється розмірно до одержаних голосів так: Джордж Арліс, Клерк Ґебль, Уолес Бірі, Клайф Брук, Роберт Монтґомері і Рональд Кольман. Жіночі зірки, що найшлися в числі вибраних, такі: Норма Шірер, Мері Дреслер (вже небіжка), Ґрета Ґарбо, Кей Френсіс, Марлена Дітріх і Маргарета Суллевен. Усі вичислені актори й акторки — американці. Навіть з британських акторів англійська публика не відмітила нікого. І так відомі актори, що недавно ще блистіли славою та популярністю, нині вже перевелися: Дольорес дель Ріо Вільма Банкі Мері Пік-

рорд. Рішард Дікс, Даглас Фербенс, Адольф Менжу, ба навіть сам Чаплін (!) не ввійшов у той список. До анкети додали були ще питання, хто з акторів і акторок викликує серед кінової публики нехіть і неприємне враження. Виявилося, що Джіммі Кеней і Мей Уест.

„Чапаєв" — найбільша совітська фільма. У кількох кінотеатрах Москви й у двох найбільших кінах Києва йде тепер фільма „Чапаєв", найбільший осяг кінової совітської продукції останніх часів. Усі радянські часописи переповнені похвальними замітками, рецензіями а то й статтями про цю небуденну фільму. У першому дні висвітлювання „Чапаєва" дивилося на неї 8.800 глядачів. Є це історична фільма, що воскрешає, розповідає про велике, геройське в боротьбі за соціялізм. Фільма, перевантажена баталістичними картинами, захоплює глядача від першої до останньої сцени.

Фільму створили два брати-режисери Василеві на основі найглибшої історичної правди, на основі справжнього життя й суворої дійсности. Головна постать фільми, Чапаєв, зображена на високому мистецькому рівні, замітна цілою ґамою характерних рис від сміливости й революційної суворости починаючи, а кінчаючи на товариській чутливости і внутрішній шляхотності. Большевики називають фільму „Чапаєв" справжнім святом для цілого радянського мистецтва.

НОВИНКИ

— **Атмосфера планет.** Заходом Астрономічного Кружка при Т-ві наукових викладів ім. П. Могили відбудеться в понеділок 10. грудня ц. р. відчит проф. З. Зеленого на тему „Атмосфера планет" в салі „Української Бесіди" при вул. Рутовського ч. 22 в год. 7. вечором. Вступ за добровільними датками.

— **Московська нахабність.** Виленське „Русское Слово" ч. 288. з 8. грудня принесло фейлетон, присвячений пок. Мих. Грушевському п. з. „Апостол ненависти и розни". (Апостол ненависти та роздору). Анонімний автор того фейлетону твердить, що головними пружинами політики покійного була ненависть до Росії. Хоч Грушевський вернувся до СССР., сказано далі в фейлетоні, не був він приятелем большевиків, та вроджена обережність, особиста вигода казали йому надягти маску, яку він носив до смерти. До СССР вернувся він задля матеріяльних причин. „Цій утилітарній девізі покійний був вірний до кінця своїх днів".

— **Відгомін убивства мін. Перацького.** Бориславські залізничники Іван Кафля та Войтіх Птасінський обвинуватили зрібника Михайла Берчука, батька троє дітей, нібито він похвалював убивство мін. Перацького. Зробили це тому, щоб Берчук утратив працю. Судова розправа виявила безосновність обвинувачення, тому Берчука увільнили. Боронив адв. д-р Блажкевич.

— **Підкопались під шпиталь.** Нічю на неділю злодії підкопалися під заг. шпиталь при вул. Піярів, щоб обікрасти шпитальну касу. Шпитальний сторож запримітив підозрілий шелест від пивниці та повідомив поліцію. Поліція арештувала вломників Ант. Кардаша, Андрія Телігу й Ад. Демського.

— **Обікрали журналіста.** Невідомі злодії вломилися до хати співробітника „Нового Часу" Ярослава Курдидика при вул. Сикстуській 64. і вкрали 1 мужеське футро, гардеробу та готівкою 750 зол. Загальна шкода виносить 2.500 зол.

— **Львівська хроніка.** Біля костела св. Анни військове авто наїхало на 12-літн. ґазетного кольпортера Ем. Бугрійчука та поранило в голову. — Олена Снігур повідомила поліцію, що малярі, заняті в кіні „Касіно" зранили в голову кинджалом її чоловіка Ів. Снігура та вибили йому зуби. — У брамі дому Кампяна 11. робітниця фабрики цукорків Софія Мазуркевич напилася йодини. — Робітник зі Знесіння Вінк. Хриза кинувся під поїзд на шляху Львів-Тернопіль. Згинув на місці.

— **Краєва хроніка.** У Калуші вломилися злодії до крамниці Юди Гляза та вкрали товару на 600 зол. — У Станиславові почалася судова розправа проти дентиста д-ра Гарніка за те, що образив та відгрожувався д-рові Зайнфельдові й двом іншим адвокатам. За образу екзекутора скарбової палати Гарніка засудили недавно на 4 місяці вязниці.

— **І за Океаном не набрався розуму.** Багатий торговець дерева Лев Фінкельштайн у Поляниці (Надвірнянщина) дістав листа, щоби зложив у визначеному місці 1000 зол. Коли не зложить тих грошей, або повідомить поліцію, згине. Лист був підписаний буквами ОУН. Фінкельштайн повідомив поліцію, а ця порадила йому в означеному місці покласти коверту з вирізками газети. Фінкельштайн так зробив. По гроші прийшов 12-літній синок Василя Марчука. Поліція арештувала хлопця і цей признався, що батько вислав його на це місце за грішми. Арештований Василь Марчук признався, що написав листа до Фінкельштайна, бо хотів так роздобути гроші на поворот до Америки.

— **Помер ред. „Напшуду".** У Кракові помер на 60-му році життя начальний редактор соц.-дем. щоденника „Напшуд" Еміль Гекер. Був радним м. Кракова.

— **Морози.** Великі морози навістили північні стейти Зл. Держав. 15 людей замерзло. В СССР. за останні два дні в ріжних місцевостях занотували велике обниження температури.

— **Матір за вбивство невилічно хорого засуна смерть.** В Лідс в Англії якась Бравнгіл отроїла свого 30-літнього сина, спаралізованого й божевільного, так що дала йому сто таблеток аспірини й отворила світильний ґаз у його кімнаті. Суд засудив матір на смерть. Коли король не помилує, п. Бравнгіл покарають смертю.

ДИВОГЛЯДИ.

ПРОЄКТ ОДНОГО ЗАКОНУ.

У Мінхені закінчили свій зїзд лікарі-расісти. Вони приняли резолюцію, щоб уряд проголосив, що полові звязки арійців з жидами закон уважатиме злочином. Як держава зможе виконувати контролю такого закону про це лікарі не кажуть.

МІСТО БЕЗ МЕБЛІВ.

Болгарський „Денник" повідомляє, що болгарський посол у Москві проф. Михалчев живе від 15. вересня в готелі і не може переїхати до дому, призначеного йому на посольство, бо в Москві нема меблів. Меблі замовили для нього аж з... Варшави.

СПОРТ.

ЗА ВХІД ДО ЛІГИ.

ВИЛЬНО. Шлеськ — Сьмігли 2:0 (1:0)

МІЖНАРОДНІ ЗМАГАННЯ.

КАТОВИЦІ. Рух — Краковія 3:0 (2:0)
КАТОВИЦІ. Ф. Ц. Баерн — Гарбарня 3:0 (1:0).

ҐАКІВКОВІ ЗМАГАННЯ.

БУКАРЕШТ. Чорні (Львів) — Т. К. Романія 4:1.

Нові книжки й журнали.

ЖУРНАЛИ.

НИВА, часопис присвячений церковним і суспільним справам. Львів, листопад 1934. ч. 11. Р. XXIX. Зміст Зиновій Нарожняк: На шлях святого. о. прот П. Табінський: Сучасний церковний розкол та його причини, о. Мик. Думанський: Трагедія Холму, о. д-р Г. Костельник: Епохи в історії Церкви, о. Мих. Бобовник: Заклик, Вісти з Т-ва св. Андрея. Всячина.

КООПЕРАТИВНА РЕСПУБЛИКА, суспільно-економічний місячник. Львів, 1934. ч. 12. Р. VII. Зміст: На окраю днів. І. Ольховий: Біжучі питання нашого кооперативного кредиту. Юрій Гоік: Кооперативне навчання в Йозефові. І. Ступницький: Огляд однорічної праці кооператив з району П. С. К. у Калуші за 1933 рік. Занепад кооперації в Німеччині. Віктор Доманицький: Досліди з соціяльної економіки Закарпаття. Господарська хроніка. З преси і життя, Посмертна згадка. І. Витанович: Волод. Навроцький (1847—1882), перший український статистик-економіст у Галичині.

ORIENS. Kraków, 1. grudnia. Rocznik 2, zeszyt 6.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Театри.

Великий Міський Театр.

Понеділок, 10. XII. год 7·30 веч. „Розкішна дівчина".
Вівторок, 11. XII. год. 7·30 веч. „Розкішна дівчина".

Театр Ріжнородностей.

Понеділок, 10. XII. год. 7·30 веч. „Під примусовою управою".
Вівторок, 11. XII. год. 7·50 веч. „Музичні іграшки".

Кіна.

АПОЛЬО: „Каріока" (Дольорес дель Ріо).
АТЛЯНТИК: „Маскарада".
ВАНДА: „Мадярське кохання".
ҐРАЖИНА: „Жінка на одну ніч" та виступ балалайкового хору.
КАСІНО: „Створена до цілування" (Жан Гарльов).
КОЛІСЕЙ: „Все це жарт", ревія: „Фронтом до Сонячної вулиці".
КОПЕРНИК: „Весняна парада" (Франціска Ґаль).
МАРУСЕНЬКА: „І що ж далі, сіра дюдино?" ревія: „Від Оберка до Каріоки".
МІРАЖ: „Кво вадіс".
МУЗА: „Сини пустині".
ПАЛЯС: „Піснею я заворожую світ".
ПАН: „Ці два, ця третя й четвертий з рогами", „Казанова" (Мозжухин).
ПАСАЖ: „Пімста д-ра Фуманчу" та ревія.
РАЙ: „Пісенькар Варшави" (Е. Бодо).
СВІТ: „Заборонена мельодія" з Джозе Мохікою та „Білий слід".
СОНЦЕ: „Син джунглів".
СТИЛЕВЕ: „Піднебесні птахи"; ревія „Щось у снігу пищить".
УТІХА: „Пригода опівночі" та ревія.
ХИМЕРА: „Тигр убивник".

Закордонне радіо.

Понеділок, 10. грудня 1934.

Відень (506,8) 12·00, 13·10 Концерт. 17·30 Арії та пісні, 19·50 Так любить віденець (пісоньки, симф. орх.), 21·55 Форт. музика, **Братислава** (298,8) 20·15 Форт. рециталь, **Кошиці** (259,1) 17·10 Для Закарпаття, 19·30 Концерт, **Прага** (470,2) 17·55 Скрипка, 20·15 Батько та син (комп. Венч. і Вяч. Завртоль), **Париж** (1648) 21·00 „Ляля Рук" ком. оп. Давіда, **Данціґ** (230,2) 10·15 Вок.-муз. авд., **Мадрид** (274) 19·00 Есп. музика, 19·30 Пісоньки, **Атльона** (531) 21·35, 22·45 Спів, **Білгород** (437,3) 20·00 „Порін" оп. Желянського, **Берлін** (356,7) 16·00 Вес. пополудне, 18·30 Пісні, **Кенігсвустергавзен** (1571) 20·10 Симф. концерт, **Мінхен** (405,4) 20·10 „Село без дзвону" оп. Кінеке, **Будапешт** (550,5) 18·25 Легка музика, 19·40 Бетовенівський вечір, 22·50 Циг. музика, **Міляно** (368,6) 11·30 Тріо, 17·10, 22·00 Танк. і камер. музика, **Рим** (420,8) 13·00 Орх., 17·30 Солісти.

Вівторок, 11. грудня 1934.

Відень (506,8) 17·30 Давні хор. пісні, 20·00 „Пародія Дон Карльоса", 21·15 Есп. музика, **Кошиці** (259,1) 18·00 Для Закарпаття, **Мор Острава** (269,5) 17·50 Форт., **Прага** (470,2) 17·50 Спів, **Атльона** (531) 20·30 Комп. концерт Двоaccess, 21·45, 22·25 Спів, **Берлін** (356,7) 12·00, 18·30 Популярна музика, 20·10 „Ляуф інс Ґлік" оп. Раймонда, 21·00 Спів, музика, сміх, **Франкфурт** (251) 20·10 Симфонія ч. 5. е-моль Чайковського, **Кенігсвустергавзен** (1571) 17·50 Спів, 18·45 Виміний концерт Швеція-Німеччина (нар. нім. пісні), **Кельн** (455,9) 16·00 Концерт, 17·50 Музика, спів, **Ляйпціґ** (382,2) 17·20 Пісні в супр. лютні, **Мінхен** (405,4) 21·00 Моцартівський концерт, **Будапешт** (550,5) 12·05 Військ. орх., 13·30 Циг. музика, 17·30 Арії (сп. Тімко); 18·30 „Валькірія" оп. Вагнера, **Міляно** (368,6) 17·10 Орх., 21·45 Концерт, **Рим** (420,8) 23·00 Легка музика, 20·45 Концерт.

Львівське радіо.

Понеділок, 10. грудня 1934.

6·45 Ранішня авдиція, 7·50, 22·00 Рекл. концерт, 11·57 Сиґнал часу, 12·03 Метеор. вістки, 12·05 Огляд преси, 12·10 Концерт, 13·00 Полудн. денник, 13·05 Польські стилізовані пісні з гр. пл., 15·30 Експорт, 15·35 Біржа, 15·45 Орхестра, 16·45 Лекція нім. мови, 17·00 Форт., 17·35 Фрагм. з оп. Р. Штравса „Кавалір Срібної Рожі" з гр. пл., 17·50 Фотограф, краєзнавство, зима, 18·00 Про ролю реґіональних часописів, 18·15 Тріо Ґінцбурґів (скрипка, альтівка, віольончеля), 18·45 Почитаймо собі (огляд явникових видань), 19·30 Краєвид Польщі та її культура, 19·50, 19·56 Спорт. вістки, 20·00 Легка й популярна муз. 20·45 Веч. денник, 20·00 Як працюємо, 21·00 Давня муз., 21·45 Умовини життя в морі, 22·15 Лекція танку, 22·35 Найславніші тенори світа з гр. пл., 23·05 Танк. музика.

Вівторок, 11. грудня 1934.

6·45 Ран. авд., 7·50, 22·00 Рекл. концерт, 11·57 Сиґнал часу, 12·03 Метеорол. вісти, 12·05 Огляд преси, 12·10, 13·05 Концерт, 12·45 Для дітей: „Про Катрусю замазадючку", „Танцювали два Михайли", 13·00 Пол. ден., 15·30 Експорт, 15·35 Біржа, 15·45 Легка музика Дінику з гр. пл., 16·45 Скринька ПКО, 17·00 Старофранцузькі танки, 17·25 Куток мови, 17·35 Спів у супр. фортепяну, 17·50 Почт.-техн. скринька, 18·00 Сільва рерум, театр. репертуар, 18·05 Театр. фейл., 18·15 Легка музика, 18·30 Хто слухає радія в Польщі, 18·45 Найновіший Берентів твір, 19·00 Нар. пісні Тешинського Шлеська (хор), 19·20 Актуальна гутірка, 19·30 Пісоньки Люісіяни Боєр із гр. пл., 19·50, 19·56 Спортові вістки, 20·00 На чому основується музикальність, 20·15 Літературний вечір, 20·45 Веч. денник, 20·55 Як працюємо, 21·00 „Розспіваний диліжанс" авд. на осн. давніх пісоньок укладу Льва Шілера, муз. Палестра (орх., хор), 22·15 Творчість Карла Шимановського на гр. пл., 22·45 Радіова есперантська скринька, 23·05 Танк. музика.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло" З друкарні Вид. Спілки „Діло". Львів, Ринок 10.